

Arrest

nr. 212 621 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 september 2015 en dient op 5 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bandichack, Maidan Wardak. Tevens behoort u tot de hazara-etnie.

Toen u 6, 7 jaar was, in 1996, 1997, vluchtte u naar Iran met uw oom en tante. In 2008 trok u naar Europa en vroeg u asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. Uw asielaanvraag werd geweigerd. U leefde illegaal in het VK tot u in 2014 opgepakt en gedeporteerd werd naar Afghanistan. Terug in Afghanistan bezocht u uw oom en vroeg u hem om geld aangezien u hem geld had gestuurd vanuit het VK. Uw oom weigerde waarna een gevecht ontstond. Hierna vluchtte u terug naar Iran. Terug in Iran had u problemen omdat u er illegaal verbleef en er geen alcohol mocht nuttigen. Na 7 maand in Iran gewoond te hebben besloot u opnieuw een reis naar Europa te ondernemen.

U verliet Iran vermoedelijk in juni 2015 en kwam aan in België op 26 september 2015, waar u op vijf oktober 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: een kleurenkopie van een werkvergunning, kopie van de verblijfsvergunning in Iran van uw nicht en de twee enveloppen waarin u deze documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u jarenlang als vluchteling in Iran hebt verbleven.

Zo kunt u niet zeggen waarom u op jonge leeftijd Afghanistan verliet en naar Iran vluchtte. U kunt enkel zeggen dat uw tante u vertelde dat uw familie werd lastig gevallen door de taliban omdat jullie hazara zijn (CGVS gehoorverslag, p. 8). Welke problemen dit dat precies waren of waarom jullie het land moesten ontvluchten weet u niet (CGVS, p. 8). U zegt ook dat uw tante u gezegd heeft dat uw vader vermoord werd, maar zij zou u nooit gezegd hebben wat er precies gebeurd was (CGVS, p. 25-26). Het is weinig waarschijnlijk dat uw oom of tante u dit nooit zouden hebben verteld of dat u hier nooit naar gevraagd zou hebben.

Ook weet u niet waarom uw familie besliste om zich net in de stad Isfahan te vestigen. U kunt enkel zeggen dat anderen hierover beslisten (CVGVS, p. 8).

Ook kunt u geen informatie verschaffen over de asielprocedure in Iran. U verklaart een verblijfsstatus in Iran te hebben gekregen maar u weet niet hoe deze werd bekomen. U zegt dat uw oom deze kaarten aanvraagde en vernieuwde (CGVS, p. 9). Wanneer hier op wordt doorgevraagd zegt u dat u, toen u ouder werd, meer informatie kreeg over deze procedure omdat u toen meeging met uw oom. Hiernaar gevraagd kunt u echter niets nieuws zeggen aangezien u verklaart dat u buiten bleef wachten terwijl uw oom de kaarten ging vernieuwen (CGVS, p. 9). Ook de aanvraag van uw werkvergunning gebeurde door uw oom, u zelf hebt geen enkele notie van hoe dat moest aangevraagd of vernieuwd worden (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de voordelen die je had met een verblijfsvergunning antwoordt u dat je niet werd gedeporteerd door de politie en dat je zonder problemen kon werken (CGVS, p. 10). Verdere voordelen van een verblijfsvergunning in het dagelijks leven in Iran kunt u niet opnoemen.

Over uw verblijfsvergunning kunt u zeggen dat deze soms veranderde van kleur, van wit naar blauw naar oranje en dat uw foto erop stond. Meer kunt u over de inhoud van uw kaarten niet zeggen (CGVS,

p. 10). Nochtans hebt u 12 jaar lang een dergelijke kaart gehad, moest u die altijd bij u hebben en valt duidelijk te zien op de kopie van de vluchtelingenkaart van uw nicht, dat er verschillende logo's op staan, waaronder dat van het Iraans ministerie voor vreemdelingenzaken en BAFIA, het Iraans agentschap die bevoegd is voor asiel en migratie. Ook het feit dat u niet weet welke info op uw kaart stond omdat u ongeletterd was is geen afdoende argument, aangezien het ongeloofwaardig is dat u in die 12 jaar nooit door iemand werd verteld of zelf hebt gevraagd wat er precies op uw kaart stond. Daarenboven blijkt u BAFIA, de Iraanse asielinstantie, niet te kennen (CGVS, p. 11). Het is echter ongeloofwaardig dat u nooit hebt gehoord van BAFIA, een organisatie waar u en uw familie in Iran als Afghanen met een verblijfsstatuut regelmatig in contact mee moeten zijn gekomen. U kent ook de naam niet die aan de verblijfsvergunning wordt gegeven (CGVS, p. 9). Wanneer u later met de juiste term, namelijk Amayesh, wordt geconfronteerd zegt u opeens wel dat u denkt dat dat de naam is van de vluchtelingenkaart (CGVS, p. 16). Het is weinig waarschijnlijk dat u niet meer bekend bent met deze term, aangezien de verblijfskaarten overal in Iran onder deze naam bekend is en dat de term 'Amayesh' op iedere verblijfsvergunning staat.

Gevraagd naar wat uw oom en tante u vertelden over de regio waar ze vandaan kwamen en Afghanistan in het algemeen, zegt u dat ze u niets zeiden, dat u enkel weet dat ze afkomstig zijn uit Kaboel (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of zij u nooit verhalen vertelden over hun ouders, uw ouders, dingen die gebeurd waren in Afghanistan, antwoordt u opnieuw zonder twijfel negatief (CGVS, p. 14). Ook de andere Afghanen waarmee u in contact kwam vertelden u nooit iets over Afghanistan. U zegt: 'Het was niet belangrijk voor ons om te weten over Afghanistan, ik stelde geen vragen, we wilden spelen en gelukkig zijn' (CGVS, p. 14, 21). Nochtans verklaart u daarnaast dat u in een buurt woonde waar veel Afghanen woonden (CGVS, p. 13). Zodus kwam u op regelmatige basis in contact met andere Afgaanse vluchtelingen. Aangezien het enige wat alle Afgaanse vluchtelingen in Isfahan gemeen hebben is dat ze uit Afghanistan afkomstig zijn kan er logischerwijs van uitgegaan worden dat er veel gesprekken over Afghanistan zouden gaan. Op zijn minst moet u in uw 12 jaar in Iran mensen er over hebben horen spreken. U blijft er echter bij dat u hier nooit iets over hoorde (CGVS, p. 14). Gevraagd of er grote gebeurtenissen gebeurden in Afghanistan waar in de Afgaanse gemeenschap veel over werd gepraat zegt u dat u dit niet weet (CGVS, p. 21). Gevraagd of de Afgaanse gemeenschap ergens samenkwam op een bepaalde palats zegt u dat ze in de Moharam—maand samenkwamen in de moskee. Verder kunt u niets zeggen over plaatsen waar Afghanen in Isfahan samenkomen (CGVS, p. 24). U weet niet of er in de 12 jaar na uw aankomst in Iran nog veel nieuwe Afgaanse vluchtelingen zijn taangekomen in de stad, een feit dat u normaal gesproken toch had moeten opvallen, te meer aangezien u in een buurt woonde met een hoge concentratie Afgaanse vluchtelingen (CGVS, p. 15). Tevens weet u niet of mensen die na u het land binnenkwamen nog een verblijfsstatuut konden aanvragen (CGVS, p. 15). Nochtans is het voor vluchtelingen die niet in Iran waren en zich lieten registreren tijdens de Amayesh-periode tussen 2001 en 2003 onmogelijk om daarna nog een verblijfsstatuut te bekomen. Het spreekt voor zich dat u zou moeten weten dat alle vluchtelingen die na 2003 Iran binnenkwamen geen aanspraak konden maken op een verblijfsstatuut.

U zegt dat u in Iran veel vrienden had, waarvan de meeste uit Ghazni kwamen en hazara waren. Gevraagd of die vrienden u dan ooit iets vertelden waar ze vandaan kwamen, zegt u dat u dit niet interesseerde, dat het voor u genoeg is als iemand zegt dat hij uit Afghanistan afkomstig is en dat u niet gewend bent vragen stellen naar waar mensen vandaan komen (CGVS, p. 15). Buiten uw verklaring dat u veel vrienden had uit Ghazni kunt u van geen enkele Afgaan in Isfahan die u kende zeggen waar hij oorspronkelijk vandaan komt, hoewel u hier expliciet om gevraagd wordt (CGVS, p. 19). Gevraagd of er feesten werden gevierd door de Afgaanse gemeenschap in Isfahan zegt u dat u zich dit niet herinnert (CGVS, p. 20). U zegt wel dat u soms naar bruiloften ging. Gevraagd hoe een Afgaans huwelijk verloopt zegt u dat het soms in een hotel, soms thuis plaatsvond en dat er gezongen worden en dat mannen en vrouwen gescheiden zijn. Meer bijzonderheden over Afgaanse huwelijken kunt u niet aanbieden (CGVS, p. 20). U hebt ook geen enkele kennis van de maanden in de Afgaanse kalender, wat opnieuw onwaarschijnlijk is aangezien u tot uw 19 jaar in Afgaanse gemeenschappen hebt gewoond, hetzij in Afghanistan, hetzij in Iran (CGVS, p. 21). U hebt ook geen weet van leiders van de Afgaanse gemeenschap of andere mensen die bekend waren onder Afghanen in Isfahan en Iran (CGVS, p. 21, 27).

Gevraagd om te vertellen over hoe uw leven was als Afgaan in Iran zegt u dat er veel problemen waren, dat u beroofd en mishandeld werd door Iraanse burgers (CGVS, p.22). Gevraagd naar voorbeelden van zaken die u over overkomen of die u hoorde van anderen zegt u dat u werd neergestoken en verschillende malen geslagen (CGVS, p. 22). Gevraagd om hier wat dieper op in te gaan zegt u dat Afghanen niet naar de parken konden gaan (CGVS, p. 23). Nogmaals gevraagd om

specifieke voorbeelden te geven van waarom het leven zo hard was voor u antwoordt u: 'je kunt niet vrij bewegen als Afghaan, dit is een groot probleem, je kunt je rechten niet verdedigen, zelfs als je gelijk hebt zeggen ze dat je fout bent. Er zijn geen organisaties die je kunnen helpen' (CGVS, p. 23). Wanneer u voor de derde maal wordt gevraagd om nu eindelijk eens specifieke voorbeelden te geven over dingen die u meemaakte in Iran antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u geen vrijheid had in Iran en dat u die in het VK en in België wel hebt (CGVS, p. 23). Uit uw antwoorden blijkt duidelijk dat u geen specifieke voorbeelden kunt geven van hoe het leven was als Afghaanse vluchteling in Isfahan, hoewel het u verschillende malen op verschillende manieren werd gevraagd. Gevraagd of u ooit een verandering merkte in het Iraans beleid tegenover Afghanen of hoe Afghanen werden behandeld, zegt u dat het slechter werd tijdens de regeerperiode van president Ahmadinejad, dat er toen veel arrestaties plaatsvonden. Gevraagd of hier wat in detail over te vertellen zegt u enkel dat Afghanen lastig werden gevallen en er geen werk was (CGVS, p. 23).

Ook aan uw tweede verblijf in Iran, nadat u in 2014 uit Afghanistan moest vluchten voor uw oom, kan geen geloof gehecht worden. U zegt dat u in 2014-2015 7 maand in Isfahan woonde, vooraleer u naar België reisde. U had deze keer echter geen verblijfsvergunning. Gevraagd hoe u overleefde zonder verblijfsvergunning antwoordt u enkel: 'Ik werkte niet, ik bleef thuis. Als ik naar buiten ging werd ik vergezeld door mijn tante' (CGVS, p. 25). Meer kunt u niet vertellen over uw 7 maand in Iran en hoe u daar illegaal leefde.

Ten tweede kan geloof worden gehecht aan uw verklaringen in 2014 vanuit het Verenigd Koninkrijk te zijn teruggekeerd naar de provincie Maidan Wardak.

Hoewel het CGVS beschikt over documenten van het Britse Home Office die aantonen dat er een vlucht was gepland om u te repatriëren naar Kabul op 28 oktober 2014, hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering eenmaal in Afghanistan terug naar uw regio van herkomst te zijn getrokken.

Er is u tijdens het gehoor immers gevraagd om te vertellen over Bandichack en daarop antwoordt u: 'Het was een afgelegen gebied, de huizen gemaakt van modder, gelegen in bergachtig gebied, ik vond het niet leuk. Na drie, vier dagen wou ik het verlaten' (CGVS, p. 15). Alhoewel u verklaart er maar vier dagen verbleven te hebben wordt u gevraagd om toch te vertellen over uw dorp en wat u allemaal zag. U zegt echter dat u altijd binnenbleef en eenmaal met uw neef een sigaret was gaan roken in de bergen (CGVS, p. 15). Er wordt u nogmaals gevraagd of u niets meer kunt vertellen over Bandichack. U antwoordt ontkennend (CGVS, p. 26). Het is echter ongeloofwaardig dat u niets meer kunt vertellen over uw terugkeer naar uw dorp waar u al 18 jaar niet meer was geweest. Er mag immers logischerwijs verwacht worden dat een terugkeer naar uw geboortedorp een dergelijke impact op u zou hebben dat u zich wel dingen zou herinneren.

Ten derde zijn er grote discrepanties op te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Bovendien hebt u tijdens het gehoor toegegeven dat u valse verklaringen hebt afgelegd tijdens uw eerste gehoor bij de DVZ.

Bij uw eerste gehoor op DVZ dd. 10/10/2015, verklaarde u dat u van geboorte tot 2008 in Koboel woonde, vervolgens van 2008 tot 2014 in Verenigd Koninkrijk en dan 3 maand in Bandichack waarna u naar Europa kwam. Nergens maakt u ook maar melding van enig lang verblijf van 12 jaar in Iran (verklaring DVZ, p. 1). Tijdens het tweede gehoor op de DVZ dd. 15/04/2016 zegt u wel dat u vanaf de leeftijd van 6,5 jaar in Iran woonde. Gevraagd door waarom u vorig interview vermeldde steeds in Afghanistan gewoond te hebben antwoordt u dat u denkt dat de tolk zich vergist heeft (DVZ vragenlijst, vraag vijf).

Dit is echter niet de enige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Gevraagd op de DVZ naar de reden voor uw vertrek uit Afghanistan antwoordt u dat u na de dood van uw vader de keuze kreeg van uw oom, een talib, om ofwel te vluchten ofwel u bij hem aan te sluiten. U vluchtte weg naar het VK. Nadat u werd gerepatriëerd in 2014 had u een discussie met uw oom over geld. U vermoordde uw oom en vluchtte naar Europa (verklaring DVZ, vraag 26). Dit staat uiteraard volledig haaks op uw verklaringen in uw tweede asielaanvraag en uw verklaringen tijdens het gehoor.

Wanneer u hier mee wordt geconfronteerd tijdens het gehoor legt u alle verantwoordelijkheid bij de tolk en de ambtenaar van de DVZ, aan wie u zou gezegd hebben dat er communicatieproblemen waren met de tolk, alhoewel dit nergens in uw DVZ-verklaringen vermeld staat (CGVS, p. 4). Er wordt u gezegd dat, los van eventuele communicatieproblemen, de dossierbehandelaar niet begrijpt hoe het woord

Kabool in uw verklaringen opduikt als u dit nooit hebt gezegd. U blijft er echter bij dat het een fout van de tolk betrof (CGVS, p. 4). Wanneer er echter op wordt aangedrongen dat u de waarheid moet vertellen zegt u eerst dat u gelogen had tijdens uw asielaanvraag in het VK, waar u inderdaad had gezegd in Kabool gewoond te hebben. U blijft er echter bij dat u dit niet gezegd hebt op de DVZ (CGVS, p. 5). Na u nog wat aangespoord te hebben geeft u toe ook gelogen te hebben tijdens uw eerste gehoor op de DVZ (CGVS, p. 5). Uw verklaring hiervoor is dat u toen niet wist wat te zeggen. Er werd echter op de DVZ verschillende malen de nadruk gelegd op het belang van geloofwaardige verklaringen. Het feit dat u niet enkel gekozen hebt om tijdens uw eerste gehoor op de DVZ valse verklaringen af te leggen, gewoon omdat u niet wist wat te zeggen, maar bovendien in uw tweede DVZ gehoor en in het eerste uur van het gehoor op het CGVS vol te houden dat u deze verklaringen niet hebt afgelegd doet uiteraard inbreuk op uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk jarenlang als vluchteling in Iran te hebben gewoond.

Uw ingediende documenten kunnen aan bovenstaande niets veranderen. Vooreerst hebben documenten pas waarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt bovendien dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed worden er packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals nodige diploma's etc.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Iran en gedurende acht maanden in Maidan Wardak, Afghanistan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op dein voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade inde zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 16 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Iran en Afghanistan (CGVS, p. 27). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter bij uw verklaringen (CGVS, p. 27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 5 oktober 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de tijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker. Verzoeker heeft Afghanistan sinds zijn 6de of 7de levensjaar verlaten en naar Iran gevlucht. In Iran werd verzoeker meermaals gediscrimineerd door de Iraniërs. Hij kon niet naar school gaan omdat Afghanen niet toegelaten waren om naar school te gaan. Verzoeker was een minderjarig toen hij VIA HET LAND naar België kwam. Wat verzoeker onderweg meegemaakt heeft weet alleen hij en zijn god. Een ding dat wij met zekerheid weten is dat mensen die via het land (Iran, Turkije en Griekenland) naar Europa komen Evenmin heeft verweerder rekening gehouden met de verwestering van verzoeker. Verzoeker woont sinds 2008 in Europa.

Hij is volledig vervreemd van de Afghaanse samenleving. Zie in die zin het volgende rapport waarin het volgende staat:

[citaat]

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afg.pdf

Bij eventuele terugkeer zal hij gemarginaliseerd worden door zijn Afghaanse landgenoten.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.”

En

“Verweerster stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij in Iran als Afghaanse vluchteling gewoond heeft.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet kon vertellen waarom hij op jonge leeftijd Afghanistan verliet en naar Iran vluchtte.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat het over de feiten van 20 jaar gelden gaat.

Verzoeker meent dat hij meer dan voldoende weet waarom hij gevlucht is. Hij moet niet zeggen welke taliban strijder binnen gevallen is in hun woning om zo verweerster te overtuigen dat hij een antwoord naar ‘behoren’ geeft.

Verzoeker meent dat hij gestraft wordt voor de handeling van zijn tante. Ze wou niet erover praten om trauma te vermijden.

In Afghaanse cultuur, in tegenstelling tot die van Europa, verwerken mensen trauma's niet door daarover te praten. Ze verwerken trauma's door daarover te zwijgen.

Dit is een bewijs hoe verweerster geforceerd opzoek gegaan is naar elementen om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet wist waarom zijn familie besliste om zich in Mashad te vestigen.

Waar is verweerster in godsnaam bezig?

Hoe kan een kind van 7 jaar oud dit weten. Een kind dat getraumatiseerd en laaggeschoold is.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de antwoorden van verzoeker en stelt dat verzoeker weinig weet over de asielprocedure in Iran.

Verweerster heeft blijkbaar het dossier niet goed gelezen dat verzoeker bijna 18 jaar oud was toen hij Iran verliet.

Wat weet een jongen van 18 jaar die sinds zijn 7de in Iran woonde over de asielprocedure.

Verzoeker meent dat hij voldoende wist over deze procedure.

Verzoeker is niet net vanuit Iran naar België gekomen om van hem een up to date informatie te verwachten.

Verzoeker is meer dan 9 jaar weg van Iran. Hoe kan hij in godsnaam deze details geven.

Verweerder straft verzoeker omdat hij nooit zelf gegaan is om deze documenten te bekomen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 10 van het gehoorverslag waarin staat dat dit allemaal door zijn oom geregeld wordt. Gezien zijn leeftijd, bij vertrek 18 jaar, is het niets anders dan overdreven om van hem dergelijke informatie te verwachten.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij over de inhoud van de verblijfsvergunning niets kon vertellen. Verzoeker kon over de kleuren vertellen wat iets zeer logisch is.

Verweerster aarzelt geen seconde om oneerlijke argumenten te halen tegen verzoeker om zo zichzelf te overtuigen dat ze goed bezig is. Zo stelt ze dat verzoeker deze verblijfsvergunning 12 jaar in zijn bezit heeft en dat men van hem meer kan verwachten.

Verweerster heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker 7 jaar oud was toen hij naar Iran trok. Een kind van 7 jaar oud draagt nooit een verblijfsvergunning in zijn zaak.

Noch van 10 noch van 12 noch van 15 of 17.

Verweerster is goed op de hoogte dat vrouwen en kinderen in Iran niet lastig gevallen worden door de politie. Politie houdt nooit vrouwen en kinderen tegen om naar hun verblijfsvergunning te vragen.

Verweerster is goed op de hoogte van dit elementen en doet alsof ze niets weet.

Hoe subjectief een mens kan zijn?

Verweerster is dermate nalatig geweest dat ze geen rekening gehouden met het volgende:

We wilden spelen en gelukkig zijn. Pagina 14, 21 gehoorverslag.

Dit is een bewijs dat verzoeker nog geen volwassene was toen hij Iran verliet. Welke volwassene persoon zal het woord spelen gebruiken?

Geen enkele.

Verweerster verwijst naar 2001 en 2003 en ze stelt dat verzoeker moest op de hoogte zijn dat vluchtelingen na 2003 geen recht meer hebben op een verblijfsvergunning.

Verzoeker was op dat moment 11 en 13 jaar oud.

Waar is onze verstand???

Men moet deze vraag een keer aan zijn kind van 12 of 13 jaar oud stellen. Men zal vaststellen dat ze totaal foutief bezig is.

Verweerster verwacht dat verzoeker de namen van de Afghaanse maanden kent. Ik moet dit voor zoveelste keer herhalen. Verzoeker verliet Afghanistan toen hij 7 jaar oud was.

In Iran gebruikt de Afghaanse gemeenschap, net zoals in België, de Afghaanse kalender niet.

De raadsman van verzoeker behoort ook tot de Afghaanse gemeenschap in België en hij weet niet, ondanks zijn intensieve contacten met de Afghaanse cliënten, welke maand nu in Afghanistan is.

In Iran gebruiken ze niet dezelfde benaming als in Afghanistan. Waarom maakt verweerster ervan een punt is een vraagteken.

Verweerster stelt dat verzoeker bij de DVZ zou gezegd hebben dat in tot 2014 in Kaobel woonde. Het feit dat de naam van de maanden niet kende is een bewijs dat hij niet in Kaboel of andere delen van Afghanistan woonde.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij geen voorbeelden gaf hoe hij als een Afghaan in Iran behandeld was. Verzoeker vertelde wat hij gezien heeft. Hij kan onmogelijk voorbeelden verzinnen om verweerster te overtuigen van zijn verblijf in Iran.

Verweerster stelt dat ze geen geloof hecht aan de terugkeer van zijn verzoeker naar provincie Wardak.

Verzoeker heeft geen belang om daarover te niet de waarheid te vertellen. Of hij nu in Kabul verbleef of in Wardak speelt geen rol bij de toekenning van de internationale bescherming. Verweerster maakt een punt over de verklaring van verzoeker bij de DVZ en ze stelt dat verzoeker daar niets gezegd heeft over zijn verblijf in Iran. Verzoeker heeft nooit een kopie van deze verklaringen gekregen om na te gaan of alles correct daar genoteerd stond. De DVZ heeft allen de reden van de vlucht voorgelezen aan verzoeker. Het is onmogelijk voor de DVZ om 25 pagina's gehoor voor te lezen aan een asielzoeker. De DVZ leest alleen, als ze dit doen, de verklaring over de reden tot vlucht. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden al elementen in dit dossier. Dit middel is gegrond."

En

"verzoeker is volledig vervreemd van de Afghaanse samenleving omdat hij gans zijn leven in Iran, VK en België gewoond heeft. Verzoeker is nooit teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker meent dat het hieronder staande rapport van toepassing is op zijn situatie:

[citaat]

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afg.pdf

Bij eventuele terugkeer zal hij gemarginaliseerd worden door zijn Afghaanse landgenoten.

Er zijn geen twijfel dat verzoeker sinds 2008 niet meer in Afghanistan woont. Dit is voldoende om aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van dit artikel.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Dat dit middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart oorspronkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Bandichack, gelegen in de provincie Maiden Wardak van Afghanistan maar op zes- of zevenjarige leeftijd samen met de familie van haar tante langs vaderszijde naar Iran te zijn gevlucht. Ze verklaart dat zij tot 2008 in Isfahan verbleef en vervolgens naar het Verenigd Koninkrijk reisde en daar asiel vroeg. Nadat haar asielaanvraag

geweigerd werd zou de verzoekende partij enkele jaren illegaal in het Verenigd Koninkrijk hebben verbleven tot zij in oktober 2014 gedwongen zou zijn teruggestuurd naar Afghanistan. Zij zou teruggekeerd zijn naar haar regio van herkomst in Maidan Wardak maar daar in conflict zijn geraakt met haar oom langs vaderszijde en al na enkele dagen opnieuw naar Iran zijn gevlucht. In Iran zou de verzoekende partij vervolgens gedurende zeven maanden illegaal hebben verbleven tot zij besloten zou hebben opnieuw naar Europa te komen.

In casu betwist de verwerende partij de herkomst van de verzoekende partij uit de provincie Maidan Wardak in Afghanistan en haar jarenlange verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn land en regio van herkomst alsook op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België heeft verbleven.

Ter staving van onderhavig verzoek legt de verzoekende partij volgende stukken neer: een fotokopie van een Iraanse vluchtelingenkaart op naam van verzoekers nicht, een fotokopie van verzoekers werkvergunning in Iran, twee enveloppen.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts fotokopieën van de Iraanse documenten neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, kunnen deze documenten – waarvan enkel de werkvergunning betrekking heeft op verzoekers persoon – niet aantonen dat de verzoekende partij van haar zes tot achttien jaar in Iran heeft gewoond en daar gedurende een zevental maanden illegaal verbleven heeft voor haar komst naar België in 2015. Ook met betrekking tot verzoekers voorgehouden herkomst uit Maidan Wardak kan hieruit niets worden afgeleid. Uit het gehoorverslag blijkt dat de enveloppe met het adres van het opvangcentrum waar de verzoekende partij verbleef samen met andere documenten werd opgestuurd in de enveloppe van DHL. Bij deze laatste enveloppe werd echter de sticker deels afgescheurd, zodat niet kan worden gezien vanwaar de post komt. De verzoekende partij werd met deze vaststelling tijdens haar gehoor geconfronteerd, maar bleek niet in staat hiervoor een verklaring te bieden (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 16; stuk 17, Documenten, nr. 3 en 4).

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat betreft verzoekers bewering jarenlang als vluchteling in Iran te hebben verbleven, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij dit verblijf niet aannemelijk maakt.

Zo blijkt de verzoekende partij over onaannemelijk weinig informatie te beschikken omtrent de reden waarom zij op jonge leeftijd Afghanistan diende te verlaten en zij zich met de familie van haar tante in Isfahan vestigde. Zij kon daarover niet meer kwijt dan dat haar familie werd lastiggevallen door de taliban omdat het Hazara's zijn. Welke problemen haar familie precies met de taliban zou hebben gekend of wat de precieze aanleiding was voor hun vertrek uit Afghanistan, blijkt de verzoekende partij niet te weten. Over wat haar vader overkomen is zou de tante van de verzoekende partij enkel hebben gezegd dat hij vermoord werd. Hoe of door wie haar vader werd vermoord, weet de verzoekende partij niet. Zij stelt dat hij waarschijnlijk werd gedood door de taliban, omdat de taliban indertijd veel Hazara's doodden. Concrete aanwijzingen blijkt de verzoekende partij daarvoor echter niet te hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 25, 26). De verzoekende partij wijst erop dat de feiten in kwestie zich twintig jaar geleden afspeelden en dat de verzoekende partij toen slechts zeven jaar oud was. Er kan evenwel worden verwacht dat de verzoekende partij zich omtrent een dermate ingrijpende wending in haar leven en dat van haar familie later beter zou hebben geïnformeerd. Dat verzoekers tante over deze feiten niet wou praten om een trauma te vermijden, kan niet overtuigen. Waar kan worden aangenomen dat men een jong kind niet op de hoogte wenst te brengen van de precieze toedracht van traumatische

gebeurtenissen, is het in het geheel niet aannemelijk dat men zich hierover in stilzwijgen hult wanneer dit kind op latere leeftijd de nood voelt de situatie waarin het als gevolg van die gebeurtenissen verkeert te begrijpen.

Het mag verder verbazen dat de verzoekende partij verklaart gedurende ongeveer twaalf jaar legaal in Iran te hebben verbleven en dat haar verblijfskaart jaarlijks moest worden verlengd, maar dat zij niets kan vertellen over de procedure die moest worden gevolgd om dergelijke kaart te verkrijgen of te verlengen. De verzoekende partij verklaart haar gebrek aan kennis dienaangaand door het feit dat haar verblijfskaart telkens zou zijn verlengd door de man van haar tante. Gevraagd of zij enig idee heeft hoe de vernieuwing precies in zijn werk ging, antwoordt de verzoekende partij ontkennend maar voegt zij toe dat zij meer informatie kreeg toen zij als zestienjarige besloot mee te gaan met haar oom om hun kaarten te vernieuwen. Hierop doorgevraagd blijkt de verzoekende partij evenwel niet in staat meer informatie te geven over de procedure, volgens haar omdat zij buiten bleef wachten toen haar oom de kaarten ging vernieuwen. Ook de aanvraag en jaarlijkse vernieuwing van haar werkvergunning zou de oom van de verzoekende partij voor zijn rekening hebben genomen, waardoor de verzoekende partij ook hier geen informatie over heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10, 17). De Raad acht het niet aannemelijk dat de verzoekende partij, die verklaart in Iran op tienjarige leeftijd een verblijfsstatus te hebben gekregen en er vanaf de leeftijd van dertien of veertien jaar te hebben gewerkt, haar verblijfs- en werkvergunning jaarlijks diende te vernieuwen maar geen idee heeft van de procedure die daarvoor moest worden gevolgd. Dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit Iran achttien jaar was, duidt er niet op dat zij dermate jong was dat van haar dienaangaand geen kennis kon worden verwacht. De uitleg dat de oom van de verzoekende partij haar persoonlijke administratie met de Iraanse autoriteiten regelde kan de Raad niet overtuigen.

Dat de verzoekende partij in de hoedanigheid van Afghaans vluchteling in Iran zou hebben verbleven, wordt verder tegengesproken door volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Gevraagd naar wat uw oom en tante u vertelden over de regio waar ze vandaan kwamen en Afghanistan in het algemeen, zegt u dat ze u niets zeiden, dat u enkel weet dat ze afkomstig zijn uit Kaboel (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of zij u nooit verhalen vertelden over hun ouders, uw ouders, dingen die gebeurd waren in Afghanistan, antwoordt u opnieuw zonder twijfel negatief (CGVS, p. 14). Ook de andere Afghanen waarmee u in contact kwam vertelden u nooit iets over Afghanistan. U zegt: ‘Het was niet belangrijk voor ons om te weten over Afghanistan, ik stelde geen vragen, we wilden spelen en gelukkig zijn’ (CGVS, p. 14, 21). Nochtans verklaart u daarnaast dat u in een buurt woonde waar veel Afghanen woonden (CGVS, p. 13). Zodus kwam u op regelmatige basis in contact met andere Afghaanse vluchtelingen. Aangezien het enige wat alle Afghaanse vluchtelingen in Isfahan gemeen hebben is dat ze uit Afghanistan afkomstig zijn kan er logischerwijs van uitgegaan worden dat er veel gesprekken over Afghanistan zouden gaan. Op zijn minst moet u in uw 12 jaar in Iran mensen er over hebben horen spreken. U blijft er echter bij dat u hier nooit iets over hoorde (CGVS, p. 14). Gevraagd of er grote gebeurtenissen gebeurden in Afghanistan waar in de Afghaanse gemeenschap veel over werd gepraat zegt u dat u dit niet weet (CGVS, p. 21). Gevraagd of de Afghaanse gemeenschap ergens samenkwam op een bepaalde palats zegt u dat ze in de Moharam—maand samenkwamen in de moskee. Verder kunt u niets zeggen over plaatsen waar Afghanen in Isfahan samenkwamen (CGVS, p. 24). (...)

U zegt dat u in Iran veel vrienden had, waarvan de meeste uit Ghazni kwamen en hazara waren. Gevraagd of die vrienden u dan ooit iets vertelden waar ze vandaan kwamen, zegt u dat u dit niet interesseerde, dat het voor u genoeg is als iemand zegt dat hij uit Afghanistan afkomstig is en dat u niet gewend bent vragen stellen naar waar mensen vandaan komen (CGVS, p. 15). Buiten uw verklaring dat u veel vrienden had uit Ghazni kunt u van geen enkele Afghaan in Isfahan die u kende zeggen waar hij oorspronkelijk vandaan komt, hoewel u hier expliciet om gevraagd wordt (CGVS, p. 19). Gevraagd of er feesten werden gevierd door de Afghaanse gemeenschap in Isfahan zegt u dat u zich dit niet herinnert (CGVS, p. 20). U zegt wel dat u soms naar bruiloften ging. Gevraagd hoe een Afghaans huwelijk verloopt zegt u dat het soms in een hotel, soms thuis plaatsvond en dat er gezongen worden en dat mannen en vrouwen gescheiden zijn. Meer bijzonderheden over Afghaanse huwelijken kunt u niet aanbieden (CGVS, p. 20). U hebt ook geen enkele kennis van de maanden in de Afghaanse kalender, wat opnieuw onwaarschijnlijk is aangezien u tot uw 19 jaar in Afghaanse gemeenschappen hebt gewoond, hetzij in Afghanistan, hetzij in Iran (CGVS, p. 21). U hebt ook geen weet van leiders van de Afghaanse gemeenschap of andere mensen die bekend waren onder Afghanen in Isfahan en Iran (CGVS, p. 21, 27).

Gevraagd om te vertellen over hoe uw leven was als Afghaan in Iran zegt u dat er veel problemen waren, dat u beroofd en mishandeld werd door Iraanse burgers (CGVS, p.22). Gevraagd naar

voorbeelden van zaken die u over overkomen of die u hoorde van anderen zegt u dat u werd neergestoken en verschillende malen geslagen (CGVS, p. 22). Gevraagd om hier wat dieper op in te gaan zegt u dat Afghanen niet naar de parken konden gaan (CGVS, p. 23). Nogmaals gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van waarom het leven zo hard was voor u antwoordt u: 'je kunt niet vrij bewegen als Afghaan, dit is een groot probleem, je kunt je rechten niet verdedigen, zelfs als je gelijk hebt zeggen ze dat je fout bent. Er zijn geen organisaties die je kunnen helpen' (CGVS, p. 23). Wanneer u voor de derde maal wordt gevraagd om nu eindelijk eens specifieke voorbeelden te geven over dingen die u meemaakte in Iran antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u geen vrijheid had in Iran en dat u die in het VK en in België wel hebt (CGVS, p. 23). Uit uw antwoorden blijkt duidelijk dat u geen specifieke voorbeelden kunt geven van hoe het leven was als Afghaanse vluchteling in Isfahan, hoewel het u verschillende malen op verschillende manieren werd gevraagd. Gevraagd of u ooit een verandering merkte in het Iraans beleid tegenover Afghanen of hoe Afghanen werden behandeld, zegt u dat het slechter werd tijdens de regeerperiode van president Ahmadinejad, dat er toen veel arrestaties plaatsvonden. Gevraagd of hier wat in detail over te vertellen zegt u enkel dat Afghanen lastig werden gevallen en er geen werk was (CGVS, p. 23)."

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de Afghaanse gemeenschap in Iran de Afghaanse kalender niet gebruikt, kan zij niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij, die naar eigen zeggen in Iran opgroeide binnen een Afghaanse familie die niet aanvaard werd door de onderdanen van het gastland en die veel Afghaanse vrienden had, geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 19, 22, 23). De situatie van verzoekers raadsman, die tot de Afghaanse gemeenschap in België behoort en ondanks zijn intensieve contacten met Afghaanse cliënten niet zou weten welke maand het nu is in Afghanistan, doet in dezen niet ter zake. Dat het feit dat de verzoekende partij de Afghaanse maanden niet kent zou bewijzen dat zij niet in Kaboel of elders in Afghanistan zou hebben gewoond, is evenmin relevant nu *in casu* wordt betwist dat de verzoekende partij gedurende jaren als Afghaan in Iran zou hebben gewoond.

Wat betreft verzoekers bewering in 2014 vanuit het Verenigd Koninkrijk te zijn teruggekeerd naar de provincie Maiden Wardak, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen doorleefde verklaringen heeft afgelegd over het dorp waar zij tot haar zesde levensjaar zou hebben gewoond en waarheen zij na een afwezigheid van achttien jaar zou zijn teruggekeerd. Gevraagd om te vertellen over Bandichack, verklaarde de verzoekende partij: "Het was een afgelegen gebied, de huizen gemaakt van modder, gelegen in bergachtig gebied, ik vond het niet leuk. Na drie, vier dagen wou ik het verlaten" (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Alhoewel de verzoekende partij verklaart na haar terugkeer slechts drie of vier dagen in haar geboortedorp te hebben verbleven, kunnen van haar doorleefdere en uitgebreidere verklaringen worden verwacht over de indrukken die zij daar heeft opgedaan. De uitleg dat zij verkoos binnen te blijven en met haar neef een of twee keer naar de bergen ging om een sigaret te roken kan derhalve niet overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij er geen belang bij heeft om niet de waarheid te vertellen over waar zij na haar terugkeer naar Afghanistan in 2014 heeft verbleven, verklaart noch verschoont zij voorgaande pertinente vaststellingen.

De Raad wijst bijkomend op de grote discrepanties tussen de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand op goede gronden het volgende vastgesteld:

"Bij uw eerste gehoor op DVZ dd. 10/10/2015, verklaarde u dat u van geboorte tot 2008 in Kaboel woonde, vervolgens van 2008 tot 2014 in Verenigd Koninkrijk en dan 3 maand in Bandichack waarna u naar Europa kwam. Nergens maakt u ook maar melding van enig lang verblijf van 12 jaar in Iran (verklaring DVZ, p. 1). Tijdens het tweede gehoor op de DVZ dd. 15/04/2016 zegt u wel dat u vanaf de leeftijd van 6,5 jaar in Iran woonde. Gevraagd door waarom u vorig interview vermeldde steeds in Afghanistan gewoond te hebben antwoordt u dat u denkt dat de tolk zich vergist heeft (DVZ vragenlijst, vraag vijf).

Dit is echter niet de enige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Gevraagd op de DVZ naar de reden voor uw vertrek uit Afghanistan antwoordt u dat u na de dood van uw vader de keuze kreeg van uw oom, een talib, om ofwel te vluchten ofwel u bij hem aan te sluiten. U vluchtte weg naar het VK. Nadat u werd gerepatrieerd in 2014 had u een discussie met uw oom over geld. U vermoordde uw oom en vluchtte naar Europa (verklaring DVZ, vraag 26). Dit staat uiteraard volledig haaks op uw verklaringen in uw tweede asielaanvraag en uw verklaringen tijdens het gehoor.

Wanneer u hier mee wordt geconfronteerd tijdens het gehoor legt u alle verantwoordelijkheid bij de tolk en de ambtenaar van de DVZ, aan wie u zou gezegd hebben dat er communicatieproblemen waren met

de tolk, alhoewel dit nergens in uw DVZ-verklaringen vermeld staat (CGVS, p. 4). Er wordt u gezegd dat, los van eventuele communicatieproblemen, de dossierbehandelaar niet begrijpt hoe het woord Kaboel in uw verklaringen opduikt als u dit nooit hebt gezegd. U blijft er echter bij dat het een fout van de tolk betrof (CGVS, p. 4). Wanneer er echter op wordt aangedrongen dat u de waarheid moet vertellen zegt u eerst dat u gelogen had tijdens uw asielaanvraag in het VK, waar u inderdaad had gezegd in Kaboel gewoond te hebben. U blijft er echter bij dat u dit niet gezegd hebt op de DVZ (CGVS, p. 5). Na u nog wat aangespoord te hebben geeft u toe ook gelogen te hebben tijdens uw eerste gehoor op de DVZ (CGVS, p. 5). Uw verklaring hiervoor is dat u toen niet wist wat te zeggen. Er werd echter op de DVZ verschillende malen de nadruk gelegd op het belang van geloofwaardige verklaringen. Het feit dat u niet enkel gekozen hebt om tijdens uw eerste gehoor op de DVZ valse verklaringen af te leggen, gewoon omdat u niet wist wat te zeggen, maar bovendien in uw tweede DVZ gehoor en in het eerste uur van het gehoor op het CGVS vol te houden dat u deze verklaringen niet hebt afgelegd doet uiteraard inbreuk op uw algemene geloofwaardigheid."

Het verweer dat de verzoekende partij nooit een kopie heeft gekregen van het verslag van haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dit verslag haar niet integraal werd voorgelezen, is niet dienstig nu de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft toegegeven dat zij over haar verblijf in Kaboel gelogen heeft tijdens haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij blijft in gebreke haar gedrag, in weerwil van de op haar rustende verplichting tot medewerking, te verschonen. De Raad benadrukt dat de vastgestelde discrepanties in verzoekers verklaringen bijkomend afbreuk doen aan verzoekers bewering jarenlang als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. Het oordeel dat de verzoekende partij dit verblijf niet aannemelijk maakt wordt reeds op afdoende wijze geschraagd door andere motieven, die hoger worden uiteengezet en door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten rekening te houden met haar profiel, gaat zij eraan voorbij dat aan uitgerekend dit profiel geen geloof kan worden gehecht, omwille van de redenen die hoger worden uiteengezet. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij in Iran niet naar school kon gaan omdat het Afghanen niet toegelaten was naar school te gaan. Dit strookt niet met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor volgens dewelke Afghanen met een verblijfsvergunning naar school konden gaan maar de verzoekende partij niet zou zijn geaccepteerd door de school toen zij vier jaar na aankomst in Iran haar verblijfsvergunning kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Dat de verzoekende partij minderjarig zou zijn geweest toen zij in 2015 naar België kwam, wordt tegengesproken door haar verklaring in 1990 geboren te zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 3).

De Raad volgt de verzoekende partij evenmin in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma dat zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis naar België de vastgestelde vaagheden en lacunes kan verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen waarmee gepeild wordt naar haar herkomst en verblijfssituatie naar behoren te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De verzoekende partij verklaart ter terechtzitting van 25 oktober 2018 veel te hebben gedronken in het Verenigd Koninkrijk en België en beweert dat haar geheugen hierdoor is aangetast. De verzoekende partij legt evenwel geen medische attesten voor die deze bewering kunnen staven.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij totaal vervreemd is van de Afghaanse samenleving, maar beperkt zich desbetreffend tot een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk van 2008 tot 2014 en in België sinds 2015 haar dermate vervreemd heeft van haar land van herkomst dat zij zich bij een terugkeer daarheen niet meer zou kunnen aanpassen aan de heersende normen en tradities.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers bewering afkomstig te zijn uit de provincie Maidan Wardak in Afghanistan en gedurende jaren als Afghaans vluchteling in Iran te hebben geleefd. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerd vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfsplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij

een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS